

[Lykketoft]

lingsform – som i højere grad sikrer, at flertalsforholdene i Folketinget kan slå igennem punkt for punkt i de resultater, der kommer ud af forhandlingerne – har vist sin levedygtighed, og at det skal fortsætte på den måde i fremtiden.

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen for en kort bemærkning, og skal vi prøve, om det kunne blive den sidste?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, hr. Lykketoft har ret. Det var en fordel, at forhandlingerne foregik på denne måde i år, og vi vil også være interesseret, hvis det sker igen næste år.

Men min pointe var, at det afholder da ikke os fra at give udtryk for, hvad vi mener. Vi vil da stadig væk have lov til – selv om vi sidder i disse forhandlinger – at give udtryk for vores opfattelse på de forskellige områder, det var det, jeg mente. Og jeg tror, det bidrager til politikerleden, hvis partierne ikke over for vælgerne klart og tydeligt siger, hvad de mener. Så må vælgerne bagefter tage stilling til, om det kompromis, der kommer ud af det, lever op til det, man sagde, før man gik ind i forhandlingerne. Det mener jeg er den rigtige måde at forhandle på, og derfor finder jeg, at den måde, vi har kørt på i år, er helt fair og helt i orden.

Kim Behnke (FP):

Når man lytter til den debat, vi har haft indtil nu, hvor mangan en ordfører fortæller, hvor vigtigt det er, at vi får vedtaget en finanslov, får man nu alligevel det indtryk, at det taktiske spil er vigtigere end selve indholdet af finansloven.

Det er bemærkelsesværdigt, at alle talerne har været så tavse om lovens indhold. Det har været langt vigtigere at bruge Folketingets tid på at diskutere, hvem der har opnået taktiske fordele og ulemper ved det finanslovsforlig, der nu er indgået. Det er også bemærkelsesværdigt, at vi ikke behøver at gå længere tilbage end til i går – og det skulle være til at overkomme for de fleste rent erindringsmæssigt – da hed det sig, at de 37 punkter, hvor SF i dag og i

går kunne glæde sig over, at de havde fået indrømmelser i finansloven, var et bevis på, at det kunne betale sig at sidde med ved finanslovsforhandlingsbordet, at man fik indflydelse ved at sidde med ved forhandlingsbordet – underforstået at når Fremskridtspartiet ikke havde været der, var det også vores egen skyld, at vi ikke havde fået nogen indflydelse.

Men den påstand holdt jo ikke ret længe. Den holdt ikke længere end til her for en lille halv times tid siden, hvor den grundigt blev dementeret. Det var nemlig slet ikke SF, der havde fået indflydelse, det var bare et tilfælde, at SF kunne opremse denne liste på 37 punkter. Nej, de andre forligspartier var såmænd alligevel enige om disse punkter. Og det er jo meget kendetegnende for dette finanslovsforlig.

Hr. Lykketoft har udtrykt det forholdsvis præcist, nemlig at finanslovsforliget indeholder det, der kan blive flertal for i Folketinget. Jo tak, men nu handler politik jo om andet end blot at gøre den sammenkøgte ret så blandet, at alle kan være enige om indholdet. Det skulle jo også gerne være sådan, at de, der skal spise bagefter, synes, at retten er spiselig. Og her adskiller Fremskridtspartiet sig fra resten af Folketingets partier. Vi er mere interesserede i ingredienserne, vi er mere interesserede i, om det samlede resultat er spiseligt, end i at blande flest mulige ingredienser sammen.

Især i foråret blev det jo diskuteret meget, om der blev ført blokpolitik i Folketinget, og det sammenhæng, der har været omkring finansloven, vil nogen jo forstå at udnytte ved at sige, at her så man et endeligt opgør med blokpolitikken i dansk politik. Pressen har været hurtig til at indvarsle en ny æra. Man har ligefrem talt om, at der kunne komme andre statsministerkandidater på bordet, osv. osv.

Hvorom alting er, vi vil gerne meddele her, at den kamp, den konkurrence om, hvem der kan deltage i den størst mulige konsensus, deltager vi ikke i. Vi mener, at det eneste, der kommer ud af det, er en særlig dansk afart, som man med et konstrueret ord kunne kalde konsensusocialisme. Det er jo i virkeligheden det, det handler om. Når vi hører ordførerne fra Venstre og De Konservative kappes om at opremse de punkter, hvor man er enige med Socialdemokratiet, er det jo i virkeligheden udtryk for konsensusocialisme. Man har oven i købet hørt fra talerstolen under debatten i